

Особливістю даного способу захисту є те, що він надає власнику майна (речі) захист від дій, які не пов'язані з позбавленням права власності, а лише спрямований на захист правомочностей належного користування та / або розпорядження.

Також, слід відмітити ряд виключень, при яких застосування негативного позову вважається неможливим. Так, наприклад у разі, якщо певні перешкоди створенні законними діями (суспільною необхідністю), а саме дозволено в законному порядку проведення електролінії на території приватної власності, то відповідний факт потрібно або визнавати, або намагатися оскаржити законності відповідного розміщення на такій території.

Доречним буде доповнення, яке стосується використання зазначених вище способів захисту не тільки власниками майна (речі), а й суб'єктами іншим прав на таке майно (речі). До таких належить: суб'єкти прав господарського відання, оперативного управління тощо. Іншими словами, суб'єкти обмежених речових прав, а також інші власники майна, отримують аналогічний захист своїх прав, як і законні власники.

Таким чином, беручи до уваги відповідну інформацію, можемо дійти висновку про те, що цивільно-правовий захист речових прав являє собою ряд ефективних юридичних заходів захисту, які застосовуються до порушника, у разі посягання на законні права власників майна.

Список використаних джерел:

1. Іоффе О.С. Радянське цивільне право, в 3 томах – Т. 3 – К.: видавництво Ленінград.
2. Науково-практичний коментар до Цивільного кодексу України, в 2 томах – К.: видавництво Юрінком Інтер.
3. Науково-практичний коментар до Цивільного кодексу України, в 6 томах – К.: видавництво «СТРАЙД».

Кутейнікова А.Д.

студент,

Національний технічний університет України

«Київський політехнічний інститут імені Ігоря Сікорського»

ПЕРСПЕКТИВИ ВДОСКОНАЛЕННЯ ПОРЯДКУ УКЛАДЕННЯ МИРОВОЇ УГОДИ В ПРОЦЕДУРІ БАНКРУТСТВА

Відповідно до ч. 1 ст. 77 ЗУ «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом» під мировою угодою у справі про банкрутство розуміється домовленість між боржником і кредиторами стосовно відстрочки та/або розстрочки, а також прощення (списання) кредиторами боргів

боржника, яка оформляється шляхом укладення угоди між сторонами [1]. Проте, укладення мирової угоди у справах про банкрутство трапляється доволі рідко. Укладення цього виду угоди має частіше епізодичний характер. Частіше під час провадження ц справі про банкрутство застосовують такі судові процедури як санація та ліквідація. Причиною цього є як і особливий порядок укладання цієї угоди, так і її мета та наслідки. Варто зазначити, що не дивлячись на велику кількість досліджень проведених з даного питання, воно все ж залишається спірним в багатьох аспектах.

Наукові погляди щодо цього питання умовно можна поділити на дві групи: 1) мирова угода – це процедура банкрутства та 2) засіб попередження банкрутства.

Прихильником першої групи поглядів являється Є. Ю. Олевінський, який поняттям «мирової угоди визначає не тільки процедуру банкрутства, а ще й:

1. укладену в процесі банкрутства угоду з метою вирішення питань порядку, способах та строків розрахунків боржника з кредиторами;
2. підставу про припинення провадження у справі про банкрутство [5, с. 278].

Проте, існують також досить категоричні точки зору, які спрямовані проти розгляду мирової угоди як процедури банкрутства. Так, наприклад, М. А. Рожкова зазначає, що за своєю сутністю укладення мирової угоди є ближчим до засобів попередження банкрутства [6, с. 48]. Вона відстоює позицію самостійності процедури укладання та затвердження мирової угоди у справах про банкрутство, яка має бути регламентована законом. Втім, на відміну від інших досудових заходів, укладення мирової угоди здійснюється в порядку, передбаченому законом та підлягає обов'язковому затвердженню судом. Деякі фахівці дотримуються думки, що мирова угода у конкурсному процесі, з огляду на її зміст та цілі, є способом отримання грошових коштів шляхом використання цивільноправових засобів погашення заборгованості без використання публічно – правових факторів [2, с. 144]. В цьому сенсі мирова угода відновлює функціонування боржника як самостійного та повноправного учасника цивільного обігу. Кредитори отримують можливість хоча не швидкого, часткового та досить розтягнутого у часі задоволення своїх вимог.

Отже не зважаючи на іноді полярні позиції з цієї проблеми всі автори єдині в тому, що мирова угода укладається на користь не тільки боржника, а ще й кредитора. Тобто, при цьому, кредитор отримує частину свого боргу та надає можливість боржнику продовжувати господарську діяльність, тим самим зберігаючи його для подальшого співробітництва.

Не дивлячись на це існує також і протилежна думка, яка полягає у тому, що для кредитора в процесі банкрутства мирова угода не є вигідною, оскільки вони, поступаючись боржнику, втрачають частину своїх вимог для того аби не втратити все [3, с. 33-35]. Відповідно до ст. 77 Закону України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його

банкрутом» рішення про укладення мирової угоди приймається від імені кредиторів комітетом кредиторів простою більшістю голосів. Дане рішення вважається прийнятим за умови, якщо всі кредитори, вимоги яких забезпечені заставою майна боржника, письмово висловили свою згоду. З цієї норми видно, що мирова угода є вираженням волі так званих крупних кредиторів. Для того щоб захистити права кредиторів, які не брали участі в голосуванні або висловились проти укладення мирової угоди Закон гарантує, що умови мирової угоди для них не можуть бути гіршими ніж для кредиторів, які висловили згоду на укладення мирової угоди.

Однак, ця гарантія закону носить формальний характер та не може компенсувати таким кредиторам понесених витрат у зв'язку з укладенням мирової угоди. Для вирішення даного питання варто звернутись до думки російського вченого Г. П. Царика, який пропонує доповнити відповідні норми російського закону «Про неспроможність (банкрутство)» певними положеннями, а саме: умови мирової угоди мають передбачати можливість отримання відступного у певному розмірі кредиторами, що складають меншість [7, с. 67]. Також кредитори, що не приймали участі у голосуванні за прийняття мирової угоди або голосували проти матимуть можливість вийти з процедури банкрутства з прийнятним задоволенням своїх вимог або чекатимуть на їх задоволення відповідно до умов мирової угоди. Також Царик, для захисту кредиторів, які виступили проти укладення мирової угоди, пропонує формування за рахунок мана боржника грошового фонду для викупу кредиторської заборгованості таких кредиторів кредиторами, що проголосували за укладення мирової угоди.

Мирова угода для кредиторів вимоги яких забезпечені заставою майна це засіб виведення заставного майна з конкурсної маси для першочергового задоволення своїх вимог. Тобто для таких кредиторів укладення мирової угоди є вигідним, оскільки у разі її укладення вони отримують більш швидке задоволення своїх вимог, ніж при продовженні застосування інших процедур банкрутства. Але після отримання заставними кредиторами предмету застави боржник ризикує стати знову потенційним банкрутом. В свою чергу, умови мирової угоди не зможуть бути виконаними [4, с. 38]. Як вихід з такої ситуації може бути внесення до Закону «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом» положення, згідно з яким суд при затвердженні мирової угоди повинен з'ясувати наступне: 1. мету укладення мирової угоди; 2. умови мирової угоди для кожного кредитора, особливо для тих, які не брали участі в голосуванні або висловились проти укладення мирової угоди; 3. можливість укладення мирової угоди на певних умовах відносно майнового та фінансового стану боржника.

З'ясування можливості та доцільності укладення мирової угоди саме в конкретних умовах господарського стану боржника можливе лише на підставі його детального аналізу. Відповідні дії проводяться під час судової процедури

розпорядження майном. Таким чином, з метою всестороннього та об'єктивного встановлення господарським судом можливості укладення мирової угоди, доцільно в Законі «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом» закріпити, що мирова угода може бути укладена після завершення стадії розпорядження майном боржника. Якщо умови мирової угоди не спрямовані на відновлення платоспроможності боржника або суттєво порушують права хоча б одного кредитора, суд має відмовити в затвердженні цієї угоди.

Список використаних джерел:

1. Закон України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом» від 14.05.1992 № 2343-ХІІ.
2. Белых В. С. Правовые основы несостоятельности (банкротства): учебнопрактич. пособие / В. С. Белых, А. А. Дубинчин, М. Л. Скуратовский – М.: Инфра-М, Норма, 2001. – 183 с.
3. Бондик В. А. Особенности функционирования института мирового соглашения в арбитражном процессе / В. А. Бондик // Предпринимательство, хозяйство и право. – 2000. – № 11. – С. 35.
4. Карелина С. А. Роль соглашений в процессе несостоятельности (банкротства) / Карелина С. А. // Законодательство. – 2006. – № 10. – С. 638.
5. Олевинский Э. Ю. Мировое соглашение / Э. Ю. Олевинский // «Черные дыры» в российском законодательстве. – Вестник ВАС РФ. – 2002. – № 3. – С. 286.
6. Рожкова М. А. Мировое соглашение в процедуре банкротства / М. А. Рожкова // Законодательство. – 2004. – № 2. – С. 50.
7. Царик Г. П. Реализация и охрана прав и законных интересов кредиторов при банкротстве хозяйствующих субъектов: дис. кандидата юрид. наук : 12.00.03 / Царик Г. П. – Екатеринбург, 2008. – 166 с.

Максимчук І.А.

студент,

Університет державної фіскальної служби України

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ ВДОСКОНАЛЕННЯ ГОСПОДАРСЬКОГО ЗАКОНОДАВСТВА

Питання вдосконалення господарського законодавства знаходиться в центрі уваги як юридичної науки, так і правотворчої діяльності, що обумовлюється виключним значенням економічної сфери суспільного буття і роллю в її успішному розвитку правового регулювання. Різні аспекти цих питань розглядаються представниками господарсько-правової теорії. Окрім цього, суспільні відносини – динамічні. Із розвитком держави, її економіки,